

finde det heldigt, om § 1 i det foreliggende Lovforslag ikke blev anvendeligt deroppe, navnlig altsaa som bemærket, fordi det er meget vanskeligt for Parterne at møde paa en bestemt Dag. Deroppe falder i Reglen meget faa Forligskommissioner. Forligskommissionerne ere i flere Tilfælde Præsten eller Syselmænd og ellers Forretningsfolk. Det vilde ogsaa være meget heldigt for dem, om de ikke saaledes vare bundne til at være til Stede paa den Dag, der maatte være bestemt til Afholdelse af Forligskommission, de kunde jo derved blive forhindrede i at udføre andre Forretninger, som de maatte have bestemt. Jeg skal derfor i Henhold til disse faa Ord tillade mig at anbefale mit Forslag til det høie Things Belvilie.

Th. Nielsen: Lagtet det ærede Medlem, som har stillet Ændringsforslag til Lovens § 6, ikke er til Stede, vil jeg dog tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger i den Anledning. Hvad Ændringsforslag under Numer 2 angaar, da har jeg ikke Noget at indvende imod det. Jeg troede forøvrigt, at det laa i selve § 6, at, naar en Sag blev vist tilbage til Forligskommissionen, de paagældende Parter skulde møde personlig, men Forslagsstilleren maa altsaa have ment, at det ikke tilstrækkelig klart laa deri. Der henvises jo nemlig udtrykkelig i det af ham stillede Ændringsforslag til Forordningen af 10de Juli 1795 § 39 og 11te August 1819, og i disse Bestemmelser hævdes jo netop det personlige Møde, og der fastsættes den Straf, som den, der ikke møder, skal være underkastet, nemlig baade Mulkt og Proecessens Omkostninger, naar han ikke har havt tilstrækkelig Grund til Udeblivelse. Det maa jo ogsaa erkendes, at, dersom det skulde være de paagældende Sagførere, der mødte for Forligskommissionen, kunde det let blive Tilfældet, hvad det ærede 3die Medlem for 5te Ræds (Dyenhøll) omtalte, at Kommissionen hverken vidste ud eller ind. For saa vidt jeg har opfattet Forslaget rigtigt, og det tror jeg, jeg har, paa dette Punkt, kan jeg ikke Andet end give det min Tilslutning. Ærede Medlemmer vilde jo erindre, at jeg allerede under første Behandling bestemte hævdede, at det for mig var Hovedsagen ved Forligskommissionen, at der skulde det ikkejuridiske Element repræsenteres, baade gjænses Forligskommissionærerne og de mødende Parter, der jo efter den bestaaende Lovgivning ere forpligtede til selv at møde. Jeg vil tilføie, at, dersom vi skulde komme til det Princip, at Sagførerne faae fuld Berettigelse til at møde, saa vilde jeg helst ophæve Forligskommissionen i dens nuværende Skil-

selse og lade Forligsprøven gaa over til Domstolene, lad saa Juristerne have Sagen. Men jeg er meget mod det og har allerede ved første Behandling udtalt, at mit principale Standpunkt egentlig er det, at jeg vil have, at Domstolene selv skulle undersøge, hvorvidt en Fuldmagt er behørig, hvorvidt en Mand har været berettiget til at stille en Fuldmagt i Stedet for sig selv, men jeg kan ogsaa lade mig tilfredsstille med Forslaget, som det foreligger, forsaavidt der ikke andetsteds skulde optages Forslag i den af mig antydede Retning. Jeg kan dog ikke undlade at bemærke overfor § 5, hvør det, som det synes med Alles Billigelse, er bestemt, at Sagførere og deres Kontorbetjente maa møde som Fuldmægtige ved Forligskommissionen i Kjøbenhavn, at det forekommer mig, at man egentlig lige saa godt kunde ophæve Forligskommissionen for Kjøbenhavn, naar ellers baade Folkething og Landsting kunde enes om det. Jeg for mit Vedkommende vilde anse det for at være den heldigste Ordning, naar man saa naturligvis lod sig beholde Forligskommissionerne paa Landet i den rene og ublandede Skikkelse, som rene Lægmandsinstitutioner. Fra min Side er der Grund til at gjøre den Betragtning gjældende, at de skulle være ujuridiske. Det er vist betjendt nok, at i andre Lande, navnlig i Tyskland og vist ogsaa i England, har man saakaldte Voldgiftsretter og Fædedomstole med Lægmandselementer. Her er det eneste Sted, hvor vi ikke have Domstole, men Forligskommissioner bestaaende af læge Elementer, og Grunden dertil kan man vel forstaa. Jeg for mit Vedkommende maa derfor holde paa, at vi beholde Forligskommissionerne i uforvansket Skikkelse, som de oprindelig i Lovgivningen ere bestemte og siden yderligere udviklede. Jeg kan derfor ikke Andet end anbefale Ændringsforslag under Nr. 2; heller ikke Ændringsforslag under Nr. 1 af samme ærede Medlem har jeg Noget at indvende imod.

Justitsministeren (Mellermann):

Jeg skal først tillade mig med Hensyn til det Ændringsforslag, som er stillet af det ærede Medlem for Færøerne, at bemærke, at jeg i og for sig ikke har Noget derimod. Men for Resten anser jeg det for tvivlsomt, om dette Ændringsforslag behøves, thi naar der ikke er nogen ved almindelig Regel fastsat Forligskommissionens Dag eller Tid, men der kun er en i hvert enkelt Tilfælde bestemt Tid, saa mener jeg rigtignok, at Paragrafens Regel af sig selv bliver uanvendelig for saadanne Steder. Hvis man imidlertid finder, at der tiltrænges Tydelighed i saa Henseende,